

∞ Moderne technologie ∞

Christian Deterink

Die avond werd ik, juist tijdens het eten van één van mijn heerlijke ovengerechten, gestoord door het rinkelen van mijn mobiele telefoon. Ik zuchtte geïrriteerd en als ik niet alleen in mijn woonkamer had gezeten, was de kans groot geweest dat ik een kleine tirade was begonnen over die dekselse mobiele telefonie. Ik zou dan bijvoorbeeld hebben gezegd dat ik het belachelijk vond dat de mobiel blijkbaar altijd voorrang had tegenwoordig en ik had dan hoogstwaarschijnlijk het voorbeeld aangedragen van dat sollicitatiegesprek dat ik laatst had gehad, waarbij mijn gesprekspartner midden in het gesprek “even een belletje moest beantwoorden”. Ik had er dan waarschijnlijk aan toegevoegd dat ik die mensen die freakten als ze hun mobieltje voor een keertje eens niet bij hun hadden, gewoon niet snapte.

Misschien was het maar goed dat ik niet de kans kreeg dit allemaal te zeggen, want ik had me waarschijnlijk belachelijk gemaakt bij wie dan ook op dat moment bij mij was. Ik had zonder twijfel me zèlf weggezet als ouwe lul, die weer eens moest kankeren over al die nieuwerwetse onzin en die moderne technologie.

Maar goed, mijn mobiel rinkelde dus (met zo’n retro-ringtoon die precies zo klonk als zo’n oude bakelieten telefoon) en ik besloot hem maar op te nemen. Ik zette mijn bord op de salontafel en pakte het apparaatje van mijn bureau. Op het schermpje zag ik meteen dat het Kitty was die belde. Niet dat haar naam daar stond, maar haar foto. Eéntje die was geschoten tijdens een stapavond, waar ze op stond met een scheve gekke bek. Leuk, maar functioneel? Ik weet het niet...

Ik drukte op de Call toets.

“Ja”, zei ik kortaf.

Angstig haar weg zoekend door het donkere bos, half rennend en wegduikend voor laaghangende takken, vroeg Kitty zich vertwijfeld af hoe het zover had kunnen komen. Maar het antwoord op die vraag wist ze eigenlijk wel: ze had juist dat gedaan waarvoor haar vader haar al zo vaak had gewaarschuwd. Ga nooit ’s avonds nog alleen door de bossen, ze kon het hem nog zo horen zeggen.

Maar waarom had ze dat vanavond dan wel gedaan? Natuurlijk waren er genoeg uitvluchten te bedenken: haar bezoekje aan haar vriendin Pam was uitgelopen, het was vroeg donker geworden, ze had haast gehad omdat ze nog huiswerk moest maken. En zo was ze maar alleen op de fiets gesprongen en was ze op pad gegaan, wetende dat de route haar door vier kilometer bos zou voeren.

Maar natuurlijk had ze ook niet kunnen bevroeden dat het ècht mis kon gaan. Tenslotte was de waarschuwing van haar vader ook typisch zo'n standaard vader-is-bezorgd-om-zijn-jonge-dochter dingetje. Niet dat het ècht gevaarlijk was, maar...

Maar niets dus. Want het ongelooflijke feit was dat ze nu ècht in de shit zat. En het meest ongelooflijke was nog wel dat het precies op die manier was gegaan zoals dat altijd was voorgesteld door overbezorgde vadertypes: een vieze man die uit de bosjes sprong en haar van de fiets trok. Alleen waren het bij haar twee vieze mannen geweest.

Gelukkig had ze zichzelf los kunnen rukken en had door het bos in te vluchten uit hun handen kunnen blijven. Maar ze was nog allerminst veilig, want ze werd nog steeds door hen achtervolgd.

Een tak zwiepte ongenadig in haar gezicht en meer door de schrik dan door de pijn wankelde Kitty opzij. Ze stootte onzacht tegen een boom en viel half op de grond.

Shit!

Ze keek achterom en tot haar schrik zag ze, bij het licht van de bijna-volle maan, de schimmen haar twee belagers vlak achter zich. Maar als ze ze niet had gezien, had ze hun wel gehoord. Want haar twee belagers riepen elkaar voortdurend aanwijzingen toe: "Daar, wat verder naar rechts", "Recht vooruit" en "We hebben haar bijna!"

Ze krabbelde overeind en begon weer te rennen. De paniek maakte zich steeds meer van haar meester. Ze moest hulp halen, want anders zouden die twee mannen haar pakken en haar ... Nee, daar durfde ze helemaal niet aan te denken. Verbeten concentreerde ze zich op het grillige slechtverlichte pad dat ze moest volgen en ze probeerde de afstand te vergroten.

Dat laatste leek haar te lukken, want ze hoorde de stemmen van de twee mannen steeds zachter. De hoop begon in haar op te wellen en ze besloot dat het tijd was zich te verstoppen. Ze sprong achter een omgevallen boomstam en probeerde zich zo klein mogelijk te maken. Even bleef ze bewegingloos liggen, geheel buiten adem. Haar oren spitsten zich, maar ze hoorde niets. Zelfs de stemmen waren stilgevallen. Was het gelukt? Had ze hen afgeschud? Kitty grijnsde licht, wat voor een verhaal ze morgen had te vertellen aan haar vriendinnen!

Meteen schudde ze die lichtzinnige gedachte weer van zich af. Ze was nog niet gered! Ze beseftte dat ze niet meer terug durfde te gaan naar de weg waar haar fiets nog moest liggen. Maar hoe kwam ze dan thuis? Ze kende hier geen weg en wist dat het bos vrij uitgestrekt was, ze zou dus ongetwijfeld verdwalen als ze zelf probeerde haar weg te vinden. Nee, ze moest hulp invoeren. Haar mobiel, bedacht ze opeens. Natuurlijk! Ze had gewoon een mobiele telefoon. Hoe kon ze dat vergeten, zij als zelfverklaard bel-junk. Wat stom dat je in dit soort situaties moest vergeten dat je tegenwoordig gewoon een rechtstreekse verbinding had met iedereen die je maar wilde! Ze kon gewoon haar vader bellen en die zou haar met de auto kunnen komen ophalen! Het zou haar een maand huisarrest kosten, maar dat kon haar op dit moment weinig schelen. Ze haalde haar mobiel tevoorschijn en wilde het nummer al oproepen toen ze beseftte dat haar vader en moeder naar een bruiloft waren. Shit! Even uit het lood geslagen liet ze haar mobiel weer zakken. Iemand

anders dan, besloot ze. Ze kon één van haar vriendinnen bellen, maar die hadden geen van allen een auto. En één van hún vaders vragen haar te halen ging wel erg ver.

Toen ging haar een licht op. Stephan dan! Dat was een stapvriend van haar die wel een auto had, omdat hij een paar jaar ouder was. Dat was het! Ze drukte op de Aan toets en het schermpje lichtte op. Ze zocht zijn nummer op en belde hem op. Maar terwijl de telefoon al overging, besepte ze dat ze een vergissing had gehad gemaakt. Een grote vergissing. Want opeens hoorde ze: “Daar is ze! Pak haar!” Stomkop, dacht ze woedend! Ze had zich niet gerealiseerd dat het schermpje van haar mobiel toch wel erg veel licht gaf in het donkere bos. En blijkbaar waren haar belagers helemaal niet afgedropen maar hadden ze zich ergens in het bos schuil gehouden, wachtend tot zij in de fout zou gaan.

Shit!

Kitty sprong overeind en begon weer te rennen...

“Hallo”, zei ik nog een keer toen ik niets hoorde. Even wilde ik het contact verbreken maar toen hoorde ik het geruis. Ik drukte mijn oor dichter tegen mijn oor. Opnieuw hoorde ik het, het suizen van de wind, het geruis van bladeren of ziets. Wat het ook was, er was duidelijk een verbinding.

“Hallo”, zei ik nog een keer.

Toen hoorde ik opeens de stem van Kitty: “Steeff, Steeff, ben je daar? J-je moet me ... helpen!” Ze hijgde zwaar, alsof ze op hetzelfde moment ook rende. Maar er was nog iets anders vreemds aan haar stem. Angst, doodsangst, begreep ik. Ik drukte de mobiel steviger aan mijn oor. Dit was meer dan een dertien-uit-een-dozijn gesprekje, besepte ik, dit was meer dan serieus! Maar toch, eigenlijk zonder dat ik het doorhad, stelde ik juist de vraag die je zo vaak in dat soort onzin-gesprekjes hoorde: “Waar ben je?”

Het duurde een tijd voordat ze antwoordde, “... in het Gravenbos tussen Hoogburg en ...

Keerle... Ik wordt belaagd... door twee ... Shit!” Haar stem viel even weg, maar toen was ze weer terug, “Een tak in mijn gezicht. Je moet me helpen!”

Ik merkte dat ik inmiddels het klamme zweet in mijn handen had. Dit was niet goed, helemaal niet goed.

“Ik kom er meteen aan! Maar wat gebeurt er nou: word je achtervolgd?”

Opnieuw veel onduidelijke geluiden: gehijg, geruis en geritsel, doffe klanken die voetstappen konden zijn, ik meende zelfs gedempt roepende stemmen te horen. Toen weer Kitty's hijgende en veel te hoge stem, zo anders dan die lage zwaar-relaxte stem die ik zo kende als ze een paar jointjes had gehad, “Ja-ja, ze lopen op me in. Ik ... heb ... me net verstart...”

Jesus, dacht ik, ze wordt achtervolgd in het bos door personen waarvan je de beweegredenen misschien niet eens wilt raden. Ze moet misschien wel rennen voor haar leven, maar doet dat niet omdat ze zo nodig met mij moet bellen! Ze was een bel-junk, wist ik, maar dit ging wel heel ver!

“Laat die telefoon vallen”, riep ik met veel aandrang, “en ren gewoon voor je leven!”

“Nee... ik wil dat je bij me blijft... ik ben bang!”

Oh, dat stomme kind! “Kitty, je moet uit hun handen blijven, laat dit ding vallen, je hebt er niets aan!”

Die boodschap was blijkbaar teveel voor haar. Toen ze weer wat zei klonk haar stem heel dichtbij de tranen, “Maar, ik wil niet alleen z...” Voor ze was uitgepraat hoorde ik een harde klap en veel geraas.

“Oh shit, oh shit...”, klonk de stem van Kitty weer, maar nu veel zachter, alsof ze de mobiel niet meer aan haar oor hield. Ze was gevallen begreep ik. Ze was gevallen en de mobiel was uit haar hand gevallen.

Sta op, Kitty, sta op en ren voor je leven!

Ik wiste mechanisch het zweet uit mijn ogen en drukte de telefoon nog dichter tegen mijn oren. Naast het ruisen van de wind en de geluiden van het bos hoorde ik duidelijk voetstappen. Teveel om van één persoon te zijn. Toen hoorde ik een lang en verschrikkelijk “NEEEEE!”. Andere gesmoorde stemmen, en ik meende “Hou je muil” en “Nu hebben we je, mop!” te horen. Ze was gepakt, begreep ik. “Hufters, blijf van haar af”, riep ik door de telefoon. Maar natuurlijk hoorde niemand me. Waarschijnlijk was de mobiel weggerold en door niemand opgemerkt nu het schermje weer was verdonkerd.

Ik hoorde nog een kreet van Kitty, maar deze werd half gesmoord door iets. Ik hoorde het geluid van huid op huid. Ze werd geslagen.

Godverdomme!

“Klootzakken”, riep ik op de toppen van mijn stem.

Maar het hielp natuurlijk niets... Nee, het werd allemaal zelfs nog veel erger! Ik hoorde weer gesmoorde stemmen, die nu op een heel verontrustende manier waren veranderd van klank. Ik voelde hoe alle haartjes in mijn nek rechttop gingen staan toen ik hun verlekkerde stemmen hoorde: “Verweer je maar niet snoes, want je bent van ons” en “jonge wilde katjes, dat zijn de lekkerste”. Toen ik duidelijk het geluid van scheurend textiel en een gesmoord snikkende Kitty hoorde, kon ik het niet meer aan. Ik gooide het mobieltje van me af alsof het ding opeens onder hoogspanning stond. Ik merkte toen pas hoe hevig ik trilde.

“Dus je wilt beweren dat ze je belde”, vroeg de rechercheur nog een keer. Ik zuchtte en maakte me op om het nog een keer uit te leggen. Ja, ze belde om om hulp te vragen toen ze was belaagd. Ja inderdaad, tijdens haar vlucht.

We stonden op een bospad midden in het Gravenbos. Op het pad stond het vol met auto’s en busjes van misschien wel een half dozijn verschillende overheidsorganen. Er waren minstens dertig man op de been, die op een schijnbaar chaotische manier door elkaar zwermden.

Politieagenten, opsporingsambtenaren en mensen van de technische recherche.

Er waren grote lampen opgesteld die ik alleen uit de bouw kende, die allemaal waren gericht op de plaats zo’n twintig meter verderop in het bos en deze hel verlichtten. De plaats waar het was gebeurd; de plaats waar Kitty een klein uur eerder door mij was gevonden. Dood, met de stukgescheurde kleding nog om haar lijf...

De rechercheur snapte het nog steeds niet: “Maar wáárom belde ze met haar mobiel? Je zei toch dat ze zich daarmee verraadde?”

Ik haalde moedeloos mijn schouders op. Ik voelde me wezenloos, als een bokser die teveel klappen had ontvangen om nog iets te voelen. “Misschien dacht ze dat ze al weg waren, we wilde hulp regelen...”

“En tijdens het rennen sprak ze nog met je?”

Ik knikte.

“En toen ze werd gepakt, kon je ongeveer horen wat er gebeurde?”

Ik knikte opnieuw. Ik had haar mobieltje vier meter van haar lijk gevonden. Het was een klein wonder dat haar belagers het niet hadden opgemerkt.

De rechercheur schreef iets op in een boekje.

“Het heeft haar weinig geholpen...”, verzuchtte ik, tegen niemand in het bijzonder.

“Wat?”, vroeg de rechercheur die opkeek uit zijn boekje.

“Haar mobiel, dat zou in dit soort gevallen een zegen moeten zijn, maar het werd haar eerder een last.”

De rechercheur knikte begrijpend.

Ik voelde me boos en droevig tegelijkertijd. *Arme, arme Kitty...*

“Verdomme”, zei ik, mezelf verbijtend, “die moderne technologie...!”

